

právu k rentě a na výměnku Antonína M-a, nebyly z pohledávky 40.000 Kč přikázány jen poměrně a že poměrně nebyla přikázána z pohledávek Richarda a Anny M-ových nadzástavní pohledávka firmy Pavel S., která vázla též na nájemní právu Richarda M-a. K této výtce stačí uvést, že Dr. Josef H. účtoval své pohledávky jen z pohledávky 40.000 Kč Richarda M-a a že firma Pavel S. požadovala uspokojení své nadzástavní pohledávky jen z pohledávek Richarda a Anny M-ových. K tomu tito nadzástavní věřitelé byli podle § 15 knih. zák. a § 222 ex. ř. oprávněni a nemělo místa poměrné přikázání jejich pohledávek.

Čís. 10468.

Vyhlášku, předepsanou v čl. 247 obch. zák., jest uveřejniti v Úředním listu Československé republiky, třebaže se podle stanov má svolání valné hromady akciové společnosti uveřejniti v jiném časopise.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1931, R I 1009/30).

Vyřizuje opověď zrušení akciové společnosti podle čl. 247 obch. zák., jež bylo po třikráte vyhlášeno v »Národních Listech« uložil rejstříkový soud opovídateli, by ve smyslu čl. 247, 243 a 245 obch. zák. vykázal výtisky, že vyhláška byla třikráte učiněna také ve veřejném listu »Úřední list Československé republiky«. (Čl. 243, 209 čís. 11 obch. zák., § 54 odst. (3) akc. reg., § 11 uvoz. zák. k obch. zák. min. vyhl. ze dne 23 ledna 1919 čís. 58 sb. z. a n. a min. vyhl. ze dne 30. prosince 1919 čís. 4 sb. z. a n. na rok 1920). Rozkladu rejstříkový soud nevyhověl. Důvody: Odkazuje se k odůvodnění na obsah napadeného usnesení a na imperativní § 54 čís. 3 akc. reg., při čemž jest lhostejno, zda stanovy akciové společnosti byly ve smyslu tohoto imperativního předpisu upraveny čili nic; z nezákonného stavu společnosti pro sebe nemůže odvozovati práva. Akciový regulativ má moc zákona. Rekursní soud nevyhověl rekursu. Důvody: K důvodům napadeného usnesení se dodává jen ještě toto: Ministerské nařízení ze dne 20. září 1899 čís. 175 ř. zák. bylo vydáno k provedení císařského patentu ze dne 26. listopadu 1852 čís. 253 ř. zák., tudíž na základě tohoto zákona a má proto moc zákona, jakž správně uvádí i napadené usnesení, a není tudíž správné tvrzení stížnosti, že napadené usnesení konstatuje, že akciový regulativ nemá moci zákona. V § 54 akciového regulativu výslovně ustanoveno, že v každém případě má to býti »Wiener Zeitung« (nyní »Úřední list Československé republiky«) po případě příslušný zemský list, je-li sídlo společnosti mimo Dolní Rakousy (nyní Čechy), v němž se mají státi vyhlášky společnosti. Tento předpis jest vízící a jest nerozhodné, zda stanovy v tom směru mají ustanovení. Vyhlášky společnosti musí býti vždy podle cit. zákonného ustanovení uveřejněny v »Úředním listě Československé republiky«, jak také správně dovodil a doložil rejstříkový soud ve svém usnesení. Jest tudíž názor stěžovatelky, že stačí uveřejnění vyhlášky v »Národních Listech«, které

podle stanov jsou časopisem pro vyhlášky společnosti, mylný. Kromě uveřejnění vyhlášky v tomto časopisu musí se uveřejnění vyhlášky státi ještě v úředním listě Československé republiky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací stížnosti nelze vyhověti pro nedostatek podmínek § 16 nesp. říz., ježto tu není ani zmatečnosti, aniž lze seznati, že napadené usnesení zřejmě odporuje zákonu nebo spisům. Předpoklad, z něhož vychází stěžovatelka, že se podle § 19 stanov (veškerá) vyhlášení společnosti mají díti v Národních Listech, odporuje stanovám. Tento § ustanovuje jen, že se vyhláška o svolání valné hromady má uveřejniti v časopise Národní Listy, nemá však ustanovení o tom, že se také jiné vyhlášky mají díti tímto způsobem. Nařídily-li proto soudy nižších stolic, by stěžovatelka vykazala, že vyhláška, předepsaná v čl. 247 obch. zák. byla uveřejněna v Úředním listu Československé republiky, nelze tvrditi, že se to zřejmě příčí zákonu.

Čís. 10469.

Pro nárok proti obci v Čechách na náhradu škody podle § 37 čes. obec. zřízení jest pořad práva vyloučen, dokud správní úřady neuznaly, že jest obec povinna náhradou. Byla-li přes to podána dříve žaloba na soudě, musí ji soud odmítnouti. Předpisu § 190 c. ř. s. o přerušení řízení nelze tu použíti.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1931, R I 1037/30).

Žalobu proti obci v Čechách o náhradu škody z porušení veřejnoprávní povinnosti žalované obce udržovati ulice v pořádku s o u d p r v é s t o l i c e k námitce nepřípustnosti pořadu práva odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva a vrátil věc prvému soudu, by v řízení pokračoval, maje zřetel k § 190 c. ř. s. D ů v o d y : Podle § 41 j. n. jest rozhodným obsah žaloby. Žalobkyně v žalobě výslovně uvádí, že opírá nárok na náhradu škody o veřejnoprávní povinnost žalované obce udržovati ulice v pořádku a žalobou na soudě domáhá se výše škody ještě před rozhodnutím správního úřadu, by žaloba nemohla býti promlčena, ježto se chýlí ke konci tříletá lhůta promlčecí a správní úřad dosud přes naléhání rozhodnutí neučinil. Ten obsah žaloby jest směrodatný. Žalobkyně se domáhá žalobou určení výše škody, když nejprve správní úřad rozhodne o povinnosti žalované strany ku náhradě škody. V souzeném případě nedomáhá se tedy žalobkyně rozhodnutí soudu o povinnosti žalované strany k náhradě škody, jak uvádí napadené usnesení. Námitka nepřípustnosti pořadu práva není tedy po právu. Není také žaloba předčasná vzhledem k ustanovení § 190 c. ř. s., an soud může